

Ava Reed

Tough Choices

Derde deel van de Whitestone Hospital-serie

1

Maisie

De paniek zet als een lachend, akelig monster zijn klauwen in me.

Nog altijd hap ik naar lucht, met mijn puffer veel te stevig in mijn hand geklemd, bang dat ik hem verlies, en ik kijk naar rechts. Maar daar zie ik niks.

Het portier van Jess staat een stukje open, de verstikkende lucht en het stof dringen door tot in elke hoek van de auto, en het portier van Sierra, dat achter haar is dichtgevallen, heeft iets gemeen met dat van Jess: ze zijn allebei gebruikt.

Ik ben alleen.

De gordel snijdt in mijn zij, de auto is beschadigd, en de stilte die ons, kort nadat de storm losbarstte, nog dreigde te verstikken, heeft plaatsgemaakt voor ontelbaar veel geluiden. Geschreeuw, harde en zachte woorden, gehuil en gehoest, het aanhoudende claxonneren van talloze auto's, en ook nog heel veel andere geluiden die ik niet kan plaatsen. Die dringen allemaal tot me door.

'Shit!' Normaal gesproken vloek ik alleen in gedachten, maar dit is een uitzonderlijke situatie. Ik kon het al niet onderdrukken toen Sierra de zandstorm opmerkte, en nu wil ik er het liefst mee doorgaan en nog veel ergere woorden in het rond slingeren. Shit, shit, shit!

Ik hoest hevig en neem meteen een pufje, want ik voel dat mijn luchtwegen weer dichtslaan. Zo erg is het lang niet meer geweest. Dat Sierra nu weet dat ik astma heb, maakt het niet veel beter. Het voelde de hele tijd al niet prettig om het voor haar en de anderen verborgen te houden. Voor haar en voor Jane. Zelfs mijn werkgever weet het niet. En het voelt nu nog beroerder, omdat Sierra meteen

doorhad wat er aan de hand was en me hielp. En door mij is ze in een situatie beland waarin ze dat moest doen...

Kreunend tast ik naar de gordel, die nog steeds veel te strak zit. Ik trek eraan en rammel ermee, maar hij geeft niet mee. En de sluiting ook niet, hoewel ik er steeds weer op druk. En vanwege de botsing doet mijn bovenlijf erg veel pijn. Verdomme.

Wat moet ik nu doen?

Ik kan hier blijven zitten wachten totdat iemand me bevrijdt, of ik kan het blijven proberen en naar een oplossing zoeken. De gordel zit erg strak, maar ik heb een heel klein beetje speelruimte. Misschien lukt het me om eruit te kruipen.

Snel klem ik mijn puffer tussen mijn bovenbenen, zodat ik mijn handen vrij heb. Eerst probeer ik of ik mijn hoofd door de gordel kan trekken, maar ik merk al snel dat dat niet gaat. Daarna duw ik de gordel uit alle macht opzij en trek ik tegelijkertijd mijn linker-schouder op, naar binnen toe gedraaid. Ik klem mijn tanden op elkaar en trek mijn schouder onder de gordel door. De gordel schraapt over mijn blote huid, haalt die open en veert weer terug. Een rode striem blijft achter.

De eerste poging is mislukt en ik voel elke spier in mijn lijf. Bij poging twee kom ik iets verder, en bij de derde lukt het eindelijk. Ik adem opgelucht uit als ik mijn linkerarm kan bevrijden, maar mijn opluchting is helaas van korte duur, want een seconde later schudt de volgende hevige hoestbui me door elkaar. Mijn zuurstofgehalte daalt, merk ik. Mijn longen zijn daar gevoelig voor, hoewel het in de loop der jaren gelukkig beter is geworden.

Het andere deel van de gordel, dat rond mijn middel zit, zorgt voor een volgend ontnuchterend probleem. Het bovenste deel heb ik relatief snel opzij kunnen schuiven, maar deze riem zit een stuk strakker om me heen en snijdt in mijn korte broek. Tot overmaat van ramp zit ook de airbag in de weg. Het is niet alleen een wonder dat mijn oude auto er eentje heeft, maar vooral dat hij het doet en me niet heeft verwond. Uitgeput en geïrriteerd trek ik aan de crème-keurige zak, die nog het meest op een stervende donzige wolk lijkt.

Ik trek, ik ruk, maar helemaal los krijg ik hem niet. Ik kreun gefrustreerd. Daarna klem ik de zielige restjes vast achter het stuur

en stort ik me opnieuw op het belangrijkste element van deze ongeloflijk rottige situatie.

Ik haat deze dag.

Ik haat niet veel dingen, maar deze dag heeft de lijst gehaald. Ik weet niet waar Sierra en Jess zijn, ik weet niet hoe het met hen is en ook niet wat er buiten gebeurt, want het zicht is nog altijd beroerd. En ik zit hier ook nog klem, dus ik kan niemand helpen. Ik ben volslagen nutteloos. Als op commando begin ik weer te hoesten.

‘Dit geloof je toch niet!’ roep ik. Ik sla gefrustreerd met mijn hand op het stuur en hoor een zielig getoeter.

Oké, Maisie, denk eens na.

Ik druk de gordel met al mijn kracht van me af, in de richting van mijn knieën, totdat mijn armen beginnen te trillen. Dat is ongeloflijk inspannend. Het ongeluk heeft meer van me geëist dan ik wil toegeven en de schrik zit nog in mijn botten. Het maakt niet uit hoeveel kracht ik zet, ik kan niet eens genoeg ruimte maken om mijn benen door de gordel te duwen.

Hevig hijgend laat ik me achterovervallen, met mijn hoofd in mijn nek, en ik doe twee tellen lang mijn ogen dicht. Dan zet ik mijn bril recht, waarvan het montuur een beetje is verbogen, en ik begin aan een nieuwe poging. Tevergeefs.

Ik wil hier niet blijven, alleen en nutteloos, zonder te weten wat er buiten gebeurt. Hoe het met mijn vriendinnen gaat. Ik hoop dat ze niet gewond zijn en dat ze erin zijn geslaagd om hulp te halen...

Ik moet hen gaan zoeken, hen vinden!

Vastbesloten buig ik me naar rechts. Ik rek me uit, steek mijn hand uit en trek het handschoenenkastje open. Er vliegen me een paar koekjes om de oren, zonnebrandcrème, haarelastiekjes. God, als dit allemaal voorbij is, moet ik nodig eens opruimen. Met opzet verdring ik de gedachte dat mijn auto na vandaag waarschijnlijk toch total loss is.

Wat ligt er verder nog? Een spiegeltje, een borstel, een extra brillenkoker. Niks waar ik iets aan heb.

Mijn rechterzij doet pijn, vooral daar waar de strakke gordel in mijn vlees snijdt. Shit. Ergens tussen deze rotzooi moet ik toch iets bruikbaar vinden.

Een ballpoint.

Een dollarbiljet.

Een brillenpoetsdoekje, waarvan mijn glazen beslist wat schoner zullen worden. Overal ligt inmiddels zand.

Wacht... Wat is dat? Nog een klein stukje, dan kan ik erbij.

‘Hebbes!’ zeg ik hijgend. Ik ga weer rechtop zitten en kijk zwaar ademend naar het voorwerp in mijn hand. Knalgeel, ongeveer twee vingers lang, gemaakt van plastic. Ziet eruit als een sleutelhanger.

Dus ook nutteloos. Net als ik het vol ergernis wil wegleggen, zie ik aan de zijkant ervan iets glimmen.

O god.

Dit is zo’n typisch teleshopping-artikel. Een gordelsnijder. Ik zie het mesje erin zitten. Mijn moeder heeft hem een paar jaar geleden voor me gekocht, vlak nadat ik mijn rijbewijs had gehaald, en ik ben dit ding compleet vergeten omdat ik het nooit nodig heb gehad.

Gezegend zij de chaos in mijn handschoenenkastje! En mijn moeder. Vooral mijn moeder.

Hopelijk doet de snijder het na al die tijd nog.

Met enigszins zwetende en tegelijkertijd trillende vingers haal ik het beschermfolie eraf en zet de snijder tegen de gordel, maar hij blijft er alleen maar in haken. Bij de tweede poging begint de gordel aan de zijkant een klein beetje te rafelen, maar meer gebeurt er niet.

Ik hijg, ik puf, ik laat een zacht gejammer horen en doe even mijn ogen dicht.

Het liefst wil ik nu janken van woede en frustratie, maar ik ben te ver gekomen om het nu op te geven. Daarom probeer ik het op een andere plek. Ik trek de gordel strak en probeer de band schuin in te snijden, met de vezels mee.

En het lukt.

‘Ja!’ roep ik blij uit. Ik kijk naar mijn benen, die eindelijk vrij zijn. ‘Vrij, vrij, vrij,’ spreek ik mijn gedachten hardop uit, terwijl ik de gordelsnijder achteloos laat vallen. Daarna zoek ik mijn telefoon, die op de achterbank blijkt te liggen, steek mijn puffer in mijn zak en doe het portier open. Dat meteen met een luide klap tegen iets aan botst.

Zei ik al dat ik deze dag haat?

‘Dit meen je niet,’ zeg ik kortaf, gevolgd door een ongelovig lachje.

Zonder nadenken kruip ik over de andere voorstoel en dan stap ik eindelijk de auto uit. Snel check ik of mijn puffer en mijn telefoon niet uit mijn broekzak zijn gevallen. Ik moet mijn shirt voor mijn neus en mond houden, zoveel zand hangt er in de lucht.

Het zicht is niet beter geworden, maar ook niet slechter. Het ergste moeten we op de snelweg al hebben gehad, maar de zandstorm heeft inmiddels waarschijnlijk de rest van Phoenix bereikt.

En het Whitestone.

‘Hopelijk gaat het daar goed met iedereen,’ mompel ik. Ik slik moeizaam en begin me een weg door de chaos te banen.

2

Grant

‘Ga naar huis, Grant. De overdracht is allang geweest. Of wil je nog langer blijven? Dan ga ik weer naar huis en begin ik aan mijn serie-marathon, want ik wil eindelijk eens alle afleveringen van *Suits* binggen.’ Sofie wijst naar de uitgang, omdat ik hier nog altijd statussen zit te sorteren en een paar laatste klusjes afrond.

Lachend schud ik mijn hoofd, terwijl ik geconcentreerd verder werk. ‘Ik ga zo, echt waar.’

‘Dat zei je een uur geleden ook al.’ Ze trekt haar wenkbrauwen op boven ogen die me op een verwijtende blik trakteren.

‘Oké dan!’ Ik sla de status dicht, sta op en druk de map in haar hand.

Sofie heeft gelijk, ik moet eindelijk eens naar huis. Vooral omdat er daar op me wordt gewacht.

‘Goed zo. En nu...’

Op hetzelfde moment wordt Sofie overstemd door onze piepers, die allebei tegelijk afgaan. We halen ze tevoorschijn, zeggen op hetzelfde moment ‘Shit’ en kijken elkaar geschrokken aan.

Code wit én code zwart. Weeralarm en een groot aantal gewonden.

‘Een zware zandstorm? In deze tijd van het jaar? Of iets anders?’ vraagt Sofie ongelovig, maar ik ben er zeker van dat ze wat het weer-alarm betreft goed gokt. Snel loop ik naar onze kleine pauzeruimte, die Bella altijd het koffiehok noemt, en zet de tv in de hoek aan. Daar zie ik iets wat ik beslist niet wil zien of horen. Er raast momenteel een zandstorm met hoge snelheid over Phoenix heen. Met in zijn kielzog een gigantische stofwolk, kilometers hoog, die niet alleen

allerlei viezigheid laat opstuiven, maar ook bacteriën en mogelijk giftige gassen met zich meesleept, die tot ademnood, griepachtige symptomen en nog veel meer kunnen leiden. Er worden al talloze ongelukken gemeld in de binnenstad en op de snelweg, de omliggende ziekenhuizen zijn allemaal ingelicht. Het Whitestone ligt erg centraal, en als er twee codes worden gebruikt, moet het ernstig zijn. De luchthaven is gesloten, vliegtuigen kunnen niet landen of opstijgen...

‘De luchthaven,’ fluister ik geschrokken. Maisie en Sierra gingen Jess toch ophalen? ‘Godverdomme.’ Vloekend ren ik terug naar Sofie.

‘Zo erg?’ vraagt ze alleen maar.

Ik knik. ‘Blijf hier, dan ga ik beneden helpen.’

‘Grant,’ zegt ze waarschuwend, maar mijn besluit staat vast.

‘De afdeling moet bemand blijven, we zijn toch al onderbezet en...’

Twee tellen lang flikkeren de lampen en de beeldschermen, een teken dat de zandstorm ons inmiddels waarschijnlijk heeft bereikt en nu over ons heen raast. Het is zo heftig dat het stroomnet het even niet aankan.

‘Check jij de patiënten, doe alle ramen dicht en blijf met Bella en de anderen hier.’ Dan aarzel ik niet langer. Ik ren de gang in en neem de trap in plaats van de lift, want het laatste wat ik wil, is halverwege blijven steken. Hoe laat zou Laura’s zus ook alweer landen? Waren Maisie en Sierra nog onderweg toen de storm losbarstte of zitten ze al samen met Jess in Laura’s huis? Stel dat hun iets is overkomen?

Woedend klem ik mijn kaken op elkaar. Als er iets met Sierra is gebeurd, net nu onze *bambino* weer helemaal hersteld in de OK staat, of met Jess, terwijl haar zus hier aan het werk is... Mitch en Laura zullen zichzelf van alles verwijten, die gaan compleet door het lint. En ik? Ik wil het liefst alles hier laten liggen, op mijn motor springen en naar Laura’s huis rijden, zodat ik zelf kan zien of ze daar veilig zijn aangekomen. Of meteen naar het huis dat Maisie, Sierra en Jane sinds kort delen. Ik bedoel, als er iets met Maisie...

Nee. Ik pers mijn lippen op elkaar en ban die gedachte uit mijn

hoofd. Haar is niks overkomen. Met haar is alles oké. En met Sierra en Jess ook. Iets anders mag ik op dit moment van mezelf niet denken. Ik moet kunnen functioneren, ik mag in geen geval mijn kalmte verliezen. Die drie kunnen uitstekend op zichzelf passen. Het komt allemaal goed. Aan iets anders mogen we geen van allen denken.

Ik zet het op een rennen naar de SEH beneden. Veel anderen hebben ook geen vertrouwen meer in de lift, dus het wordt in het trappenhuis steeds drukker. Misschien lijkt dat ook zo omdat ik na een paar stappen op het briljante idee ben gekomen om met twee treden tegelijk naar beneden te rennen. Wat niet zo eenvoudig is als het klinkt, zeker niet als je je niet meer kunt herinneren wanneer je voor het laatst in een normaal tempo de trap af bent gelopen.

‘Shit!’ vloek ik keer op keer, als ik volledig buiten adem beneden aankom en samen met andere verpleegkundigen de SEH in loop. Als ik zie wat er daar gebeurt.

Op de beeldschermen is te zien hoeveel ambulances er onderweg zijn en op welk letsel we ons moeten voorbereiden. Het zijn er verrekt veel, alleen al voor het Whitestone. De ene na de andere melding komt binnen, de een nog erger dan de andere. En als ik om me heen kijk, zie ik dat de SEH weliswaar niet vol zit, maar dat er genoeg werk is om al mijn collega’s bezig te houden. Van nu af aan wordt het alleen maar erger. Dit kennen we, hier is chaos de gewoonte, maar ook wij bereiken vroeg of laat een punt waarop we er niets meer bij kunnen hebben. Wanneer er elke seconde een nieuwe melding binnenkomt, is dat moment niet meer ver weg. Het Whitestone zal op een bepaald moment ambulances moeten doorsturen omdat onze SEH letterlijk vol zit. Omdat we de grens van onze capaciteit hebben bereikt, maar voor andere ziekenhuizen geldt dan hetzelfde.

‘Grant!’ hoor ik iemand roepen, en die stem herken ik meteen. Ik draai me om en zie dat Laura net iets tegen Jane en Zeenah zegt, die vandaag dienst hebben op de SEH. Daarna loopt ze met een geconcentreerd gezicht naar me toe. ‘Ik ga je niet eens vragen waarom je hier bent en niet thuis.’

‘Fijn om te horen, *bambina*,’ antwoord ik, maar dat klinkt lang niet zo plagend als anders.

‘Ik ben blij dat je er bent,’ geeft ze zacht toe. Ze maakt opnieuw haar vlecht vast, ademt diep in en gaat naast me staan. Haar blik dwaalt door de ruimte. Laura is zo beheerst, zo opmerkzaam, dat ik soms vergeet hoe gevoelig ze is. Maar ze is bovenal nog een beginner. Een echte *bambina*. ‘Ik bedoel, de anderen zijn er ook, zelfs Ian loopt hier ergens rond, maar...’ Ze trekt haar neus op. ‘Ik kan maar beter ophouden, ik hoef je ego niet nog meer te strelen.’

Ik lach zacht. ‘Is dit je eerste zandstorm?’

Ze knikt en maakt een gespannen indruk door de manier waarop ze met haar vingers speelt. Soms vergeet ik dat Laura eerder tussen de hoge flats van New York en in het zonnige Californië heeft gewoond en dat de woestijn nieuw voor haar is.

‘Nou, ik wijk niet van je zijde, wat er ook gebeurt. Het komt allemaal goed. We hebben voor een geval als dit voldoende zuurstof op voorraad, de flessen zijn kortgeleden nog gecheckt, alles staat klaar, en afgezien van het stof en de mogelijke invloed daarvan op luchtwegen verschilt vandaag niet van andere dagen. Er worden gewonden binnengebracht die wij gaan helpen.’

‘Ik weet niet wat erger zou zijn,’ fluistert ze opeens, zonder me aan te kijken. ‘Dat Jess, Sierra en Maisie dadelijk in een van die ambulances hiernaartoe komen, gewond, en dan weten we in elk geval waar ze zijn, of dat ze er niet bij zitten en dat we niet weten waar ze...’ Nu kijkt ze me wel aan, en ik zie de bezorgdheid in haar blik. ‘Ik heb niks meer van hen gehoord, Grant.’

Ik heb niks meer van hen gehoord. Die woorden liggen als een steen op mijn maag.

‘Ze kunnen alle drie heel goed op zichzelf passen.’ Ik herhaal hardop wat ik op weg naar de SEH in gedachten tegen mezelf heb gezegd. En dat is waar, het is geen leugen. Het verandert alleen niks aan het feit dat ik me heel erg veel zorgen maak. Dat doe ik voortdurend, sinds de nieuwe *bambini* hier zijn. Eerst dat gedoe met Laura, toen die explosie, nu dit. Wat een ellende! Als ik vandaag gewoon op tijd naar huis was gegaan, had ik nu met Holly op de bank gezeten, met wat lekkers erbij, en had ik misschien een beetje gelezen of naar een podcast geluisterd. Dan had ik me kunnen ontspannen.

Nee, dat is onzin. Dan had ik me ook zorgen gemaakt, en dan had ik het mezelf bovendien verweten dat ik niet op mijn werk zat, waar ik had kunnen helpen. Thuis had ik nog minder inzicht gehad in wat er precies is gebeurd.

Wat er met Maisie is gebeurd...

Het kost me heel erg veel moeite om niet aan haar te denken. We weten niet waar ze is, waar de anderen zijn, of er iets is gebeurd, en zo ja, wat.

‘Het begint, mensen!’ roept Lisha, die net een behandelde patiënt heeft ontslagen en met Duckie in haar kielzog naar voren loopt, naar de ambulance-ingang. Er is veel medisch personeel op de been, van allerlei verschillende afdelingen. Ik zie ook nieuwe gezichten, maar er ontbreken een paar...

‘*Mierda*, het is ook altijd wat!’ hoor ik Mitch opeens achter me roepen. Hij maakt me aan het schrikken.

‘God!’

Hij lacht me uit. ‘Zeg maar Rivera.’

‘En ik dacht nog wel dat Sierra je ego eindelijk wat had ingetoomd.’ Gelukkig heeft een van ons zijn gevoel voor humor nog.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt Laura op hetzelfde moment. Ze lijkt opgelucht dat hij er ook is.

‘De operatie is uitgesteld, vanwege de noodsituatie. Dat geldt voor de meeste ingrepen die voor vandaag waren gepland, maar alleen als uitstel geen onnodig risico oplevert. We waren allemaal al steriel en klaar om aan de slag te gaan, dus dan maar hier.’

Laura kijkt over zijn schouder en we weten allemaal naar wie ze zoekt.

‘Nash zit nog in de OK, voor een van de weinige operaties die al bezig zijn en niet kunnen worden verzet,’ legt Mitch uit, en Laura knikt.

‘Sierra zat zeker al bij jou thuis of in haar eigen huis?’ gaat Mitch verder, maar Laura en ik zeggen geen van beiden iets omdat we geen flauw idee hebben. Mitch trekt verbaasd zijn wenkbrauwen op. ‘Heb je nog iets van haar gehoord?’

Laura schudt haar hoofd.

‘Jess?’ Een naam, een vraag.

‘Nee, en ook niet van Maisie,’ antwoordt Laura ten slotte, en dat is voor haar waarschijnlijk net zo moeilijk om te zeggen als het voor ons is om te horen.

‘Het gaat vast goed met hen,’ merk ik op, maar ze hebben geen aandacht voor me.

‘Mierda!’ vloekt Mitch wederom kwaad. ‘Dus misschien zijn ze nog buiten? Op het vliegveld? De snelweg? Ergens in de stad?’

‘Ja,’ antwoord ik, omdat het Laura niet lukt om iets te zeggen. ‘Ik weet zeker dat het goed met hen gaat,’ zeg ik weer, als een plaat die blijft hangen.

‘Grant heeft veel te vaak gelijk. Laten we hopen dat het vandaag ook zo is,’ mompelt Mitch.

En dan breekt de hel los.

‘Veel succes, bambini.’

Mitch knikt naar ons. Laura en ik lopen naar een patiënt die net naar binnen wordt gereden. De SEH verandert binnen de kortste keren in een mierenhoop. Alles en iedereen is in beweging.

‘Adam West, midden veertig, reed zonder helm op een scooter, overvallen door de zandstorm. Botsing met een auto, de scooter is total loss,’ brengt de ambulanceverpleegkundige ons op de hoogte. ‘Patiënt is bij bewustzijn, luchtwegen zijn vrij, ademhaling onregelmatig, inwendige bloedingen niet uit te sluiten. Bloeddruk tot nu toe stabiel. Linkerbeen gebroken.’

Ik kijk naar het onderlichaam. Een open breuk. Een erg zware open breuk. Het bot steekt als een derde beentje uit zijn bovenbeen omhoog. Of als het met bloed bevlekte armpje van een alien. Ik moet mijn best doen om geen gezicht te trekken, zo naar ziet het eruit.

Terwijl ik aandachtig naar de verpleegkundige luister, ontgaat de nerveuze en tegelijkertijd afwezige blik van de patiënt me niet. Hij draagt een harde halskraag, dus hij kan zijn hoofd niet goed bewegen, en hij maakt een gespannen indruk en ziet erg bleek. Ik reik naar zijn hand en voel aan zijn huid. Klam en koud.

‘Hij is in shock,’ zeg ik tegen Laura. Ze knikt om aan te geven dat ze me heeft gehoord en het heeft begrepen. Ik werk graag met haar, ze is gemakkelijk in de omgang en we kunnen goed met elkaar opschieten. Dat geldt trouwens ook voor de andere bambini, en dat

is waarschijnlijk ook de reden waarom ik op hen allemaal gesteld ben geraakt. Ze zijn de eersten die ik min of meer als vrienden beschouw, naast Ian en Nash. En daarom moet ik bij elke volgende ambulance die komt aanrijden, bij elke brancard die naar binnen wordt gebracht, weer mijn best doen om niet meteen te kijken of Sierra of Jess erop ligt.

Of Maisie...

Ze is me tijdens haar eerste dienst als arts-assistent niet meteen opgevallen. Het was meer een sluipend proces. Dag na dag kreeg ik meer oog voor haar. Haar springerige, maar tegelijkertijd innemende manier van doen die soms ook een beetje verlegen is, haar talloze brillen, haar betoverende glimlach. En voor de allereerste keer viel het me zwaar om iemand te plagen of zelfs maar een normaal gesprek te voeren. Omdat dat dat niet alles was wat ik wilde doen. Ik wilde bij Maisie verder kijken dan de buitenkant, want ik vond haar interessant en aantrekkelijk. In stilte.

Opeens begrijp ik hoe het Nash moet zijn vergaan. En Mitch en Sierra en Laura.

Want ik vind Maisie nog steeds heel leuk. Ik ga haar steeds leuker vinden en ik wil haar beter leren kennen, hoewel ik geen flauw idee heb hoe ik dat moet aanpakken... En ik weet al helemaal niet wat ik zou doen als haar iets overkomt voordat ik haar heb kunnen vertellen dat ik haar leuk vind.